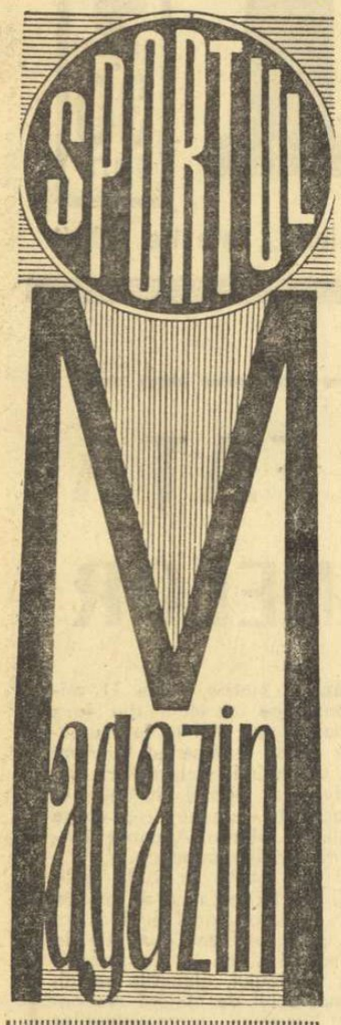

Nu numai la Pitești se construiesc automobile...

23 August 1968. Prin fața tribunelor din Piața Aviatorilor trec primele autoturisme românești. Pe capetele lor strălucitoare stau scrise cinci litere și patru numere: „Dacia 1100". Admirație, bucurie, ropote de aplauze! Se scurge o jumătate de oră și, în aceeași piață fremătînd de însuflețire, își fac apariția cîteva șiruri de automobile pitice. Parcă ar fi... puii celor dinții. La comenzi stau instalați, ca niște veritabili piloți, școlari cu cravate roșii. De unde au ei aceste vehicule? Cine le-a fabricat, tot constructorii de la noua uzină pitești-eană?

Sfîrșit de februarie 1969. Intrăm pe poarta Grupului școlar profesional și tehnic, de pe b-dul Lacul Tei. În sala de festivități, cetățenii cartierului urmează să se întîlnească cu candidatul lor în alegerile pentru Marea Adunare Națională. Ajungem în holul clădirii. Surpriză! Pe un covor se află expusă o mașină liliputană, asemănătoare cu cele văzute astăvară în Piața Aviatorilor. Inginerul Gheorghiu, directorul Grupului școlar, zîmbește și ne spune:

— Îi vedeți, este construit de elevii noștri în cadrul orelor practice de atelier. Se numește „Pionier 2". Anul trecut am realizat 25 de exemplare. Au defilat la 23 August. Peste cîteva zile trecem la producția de serie. Avem în plan, pentru întregul an, peste 200 de bucăți. Motoarele le vom primi de la Metrom-Brașov, anvelopele de la uzina din Florești.

— Și cine vor fi beneficiarii?

— Casele pionierilor. Copiii, cum bine știți, se dau în vînt după carting. Nu trebuie să le spui de două ori să se urce la volan. O astfel de activitate, tehnică și sportivă în același timp, va avea, sînt sigur, excelente rezultate instructiv-educative.

30 martie a.c. Automobiliștii sportivi vor începe noul sezon competițional participînd la Raliul de Nord-Vest. La start vor fi prezente, pentru prima dată, și mașinile „Dacia". Nu va trece mult timp și în arena sportivă vor debuta și carturile „Pionier 2". Ce garanții avem? La Herăstrău, lîngă „Roata lumii", se proiectează construirea unei mini-piste speciale, cu tribune în toată regula. Alte asemenea „autodroame" se află în proiect la Galați și Constanța.

Campioni și recordmani de astăzi, atenție! Viitoriiași ai volanului sînt pe urmele voastre.

Constructori piteșteni, la Grupul școlar din Tei vi se pregătește schimbul de mîine.

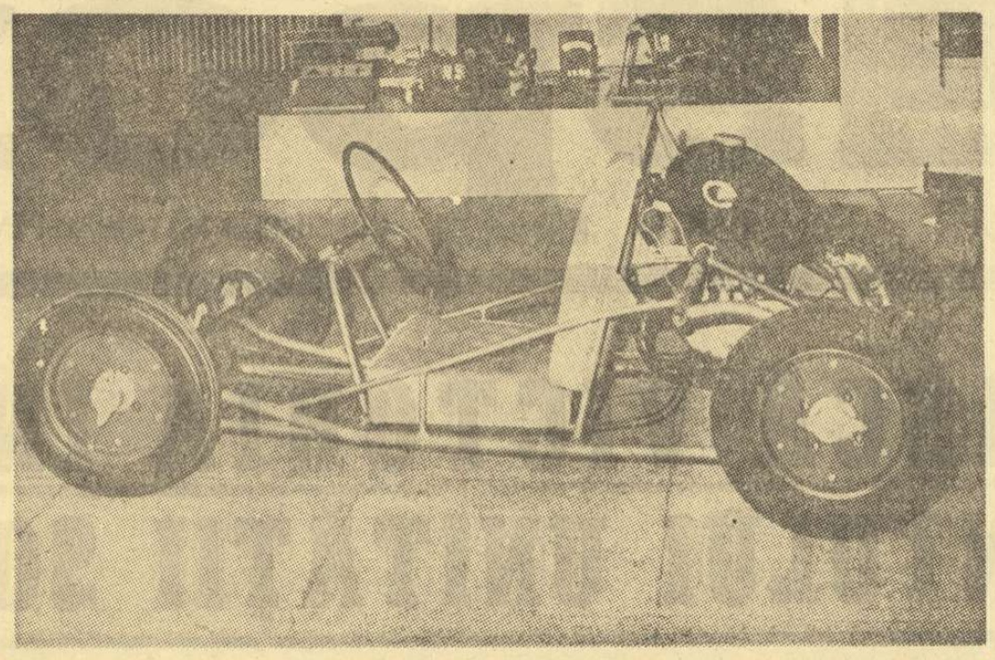

Cartul campionilor automobiliști de mîine
Foto: Ștefan CIOTLOȘ

CONVERTIREA PROFESORULUI

Liceul la care am urmat primele clase era un liceu pretențios din centrul Capitalei. Din anii aceia reține o întîmplare — de fapt un eșec al meu — în legătură cu sportul. Este vorba de o discuție — termenul e destul de impropriu — pe care am avut îndrăzneala s o port cu unul dintre profesori. Era un bărbat înalt, între două vîrste, cu părul negru, ușor argintat la tîmple, totdeauna foarte îngrijit îmbrăcat, elegant chiar.

Cînd venea indispus, scotea la tablă un șir de școlari. Chiar dacă ai fi răspuns foarte bine — excepțional — tot degeaba. Să obții un biet 5, era un... record național. Cu un asemenea prilej — o teribilă indispoziție a profesorului — s-a iscat acea discuție în care eu n-am apucat să spun decît cîteva vorbe. Grație acestei „conversații", colegii, scoși la tablă odată cu mine, au scăpat cu fața curată. Numai eu am ieșit cu ea pătată: nota 1. Pentru... obrăznicie și nicidecum pentru știință sau, mai bine spus, pentru lipsă de știință.

Mă aud strigat. Ies la tablă. Primul, dintr-un șir de vreo zece viitoare victime. Profesorul, în loc să înceapă a ne chestiona, îi văd că se uită lung la mine.

— Ce-ai pățit, clăpăugule! Asta era cuvîntul lui de predilecție. Nu știam la ce se referea. Cu tine vorbesc! Ce, n-auzi? Tot nu pricepeam. Continuam să-l privesc mirat. Ce te zgîiești așa la mine, clăpăugule? De unde ai zgaiba aia la ochi?

În sfîrșit, mă dumirisem. Îmi văzuse julitura de pe față, sus, aproape de sprînceană. O nimica toată. Eu și uitasem de ea.

— Aa!... Am jucat fotbal.

Profesorul a zîmbit, la început, zeflemitor, apoi s-a încruntat.

— Se putea? Uite cine are fason de sportangiu. Nu spunea niciodată sportiv sau sportsman, cum pronunțau unii. Nu vezi că era să-ți scoată ochiul? Taică-tu te-a văzut?

Cînd se înfuria, elegantul profesor folosea un vocabular care contrasta uluitor atît cu vorbirea-i aleasă, pedantă chiar, cît și cu firma faimosului liceu din centrul Capitalei.

— Da, mă lasă să fac sport. Știți: „mens sana in corpore sano", am îndrăznit eu să completez.

Atît i-a trebuit. A sărit ca ars. Și-a vîrît mîinile, ca de obicei, de o parte și de alta a vestei, și, plimbîndu-se prin clasă, cu pași apăsați, începu să piedeze ca la bară; cu unele pauze de efect, în care nu uita să-și asculte scîrțîitul pantofilor, slăbiciunea lui.

— Auziți la el! „Mens sana in corpore sano". Nu? Parcă așa ai îngăimat... Ia, lasă-ne în pace cu chestii d-astea. După tine și Juvenal, ar însemna că namilele alea de luptători de la circul „Sidoli" trebuie să fie niște savanți. Niscaiva somități cerebrale. Nu e așa?

— Nu tocmai așa...

— Cum, adică, nu tocmai așa, mă întrerupse el brutal. Ori e așa, ori nu e așa! Ce tot o bîjmăgești?

Și se porni să vorbească despre sport. Așa cum îl înțelegea el și cum ar trebui să-l înțeleagă orice om cu scaun la cap, pretindea elegantul orator. „Da, nu zic să nu faci mișcare. E sănătos. De-o pildă, să spargi lemne, să mergi pe jos, să faci gimnastică, dimineața, cu fereastra larg deschisă, să cari apă, să te duci la vînătoare (asta cînd o să mai crești). Adică, sport pentru sport: de plăcere. Ce-i nebunia asta care — văd — începe să se lățească? Să-ți versi plăminii pentru un centimetru mai mult, pentru o secundă mai puțin, să te oftici gonind pe bicicletă, ori să te cotonogești în meciuri de fotbal. Barbarie curată".

Pauză, pași rari, apăsați, ascultarea „scîrțîitului".

— Poftim, joacă și tu tenis. Asta da, zic și eu sport; nobil, fără sălbăticiuni. Sau dacă vrei — practică oina, străvechiul nostru sport național. Nu vedeți cîți oameni serioși și cu greutate asistă la jocurile de oină? Sportul ăsta pe întrecutele zăpăcește mintea tineretului. Toți, vă și vedeți mari vedete, cu bani în buzunare. Așa cum scriu gazetele, plătite să facă reclamă. Iluzii. Gărgăuni. Cîți ajung să se pricopsească de pe urma sportului? Doi, trei. Și restul? Mizerie și anonimat și vieți ratate. Ia să vedem, cine face sport din ăsta de performanță, cum vă vîjîie vouă capul să faceți? Toți maidanagiii, toți golanii și pierdevară. Arătați-mi și mie unul mai de doamne-ajută, un om mai subțire, mai serios. Ce-i interesează pe ei ziua de mîine, o meserie bună? De carte, ce să mai vorbim...

Și, așa mai departe, își vărsă tot paraponul de înverșunat „antisportangiu". De mult îi gonise în bănci pe ceilalți scoși la tablă, unde numai eu fusesem oprit. Parcă eram legat, ca în Evul Mediu, la stîlpul infamiei. În răstimpuri, profesorul mă arăta clasei cu degetul sau cu capul — împingînd bărbia înainte — ca și cînd ar fi vrut să spună: priviți, oameni buni, acesta este un „sportangiu" sau are pretenția să devină. Îi ascultam rechizitoriul, odată cu întreaga clasă, înmărmurită. La drept vorbind, pe alocuri, avea dreptate. Multă chiar. Mă sîcîia rău și faptul că avea dreptate. Asta era însă, realitatea: pe atunci, pentru foarte multă lume, sport era, în bună măsură, o noțiune sinonimă cu maidan și golănime. Numeroși tineri, furați de mirajul unei viitoare glorii, uitau să-și facă o meserie, fugeau de la lucru, ori lăsau baltă liceul, pe la jumătate sau tocmai spre sfîrșit. Numărul sportivilor serioși, care își vedeau și de meserie și de studiu era — din păcate — mult prea mic.

Mocneam de furie și tare aș fi vrut să-i pot aduce aspruiul procuror contraargumente solide, care să dărîme din temelie afirmațiile sale. Dar, prea puțin informat pe atunci (eram în clasa a doua de liceu) nu cunoșteam nume de personalități care să fi fost, în tinerețe, sportivi renumiți. Un singur exemplu îmi veni în minte: „boxerul intelectual" — americanul Gene Tunney (student, scriau ziarele) care l-a învins pe Dempsey și a devenit campion mondial. Mai cunoșteam un alt exemplu, din lumea artelor, a teatrului. Începusem să frecventez teatrul — eram nelipsit de la matineele de duminică ale „Naționalului" pe care le vedeam de sus, de la galerie. Acolo auzisem de la niște studenți că părintele dramaturgiei, Euripide, cucerise lauri la Jocurile Olimpice din antichitate.

Tăceam chitic, îndîrjit pe lipsa mea de informație și, deci, pe neputința de a-mi înfrunta adversarul.

M-a amărît multă vreme înfrîngerea suferită în acea zi, într-o clasă a unui faimos liceu bucureștean. Îndîrjirea m-a făcut să încep investigații, să notez tot ce apărea în presă în legătură cu viața și preocupările extrasportive ale sportivilor consacrați; să însemn unele pasaje din diferite cărți (de literatură, artă, știință, călătorii) privitoare la sport; părerile diferiților oameni de seamă despre disputele sportive. Oh, de aș fi avut atunci acel carnet cu însemnări, cu siguranță că l-aș fi făcut K.O. pe profesorul meu.

Dar, anii trecuseră și eu nu mai frecventam de mult acel liceu. Pe profesorul cu pricina nu l-am mai văzut de loc după aceea, nici măcar o dată, întîmplător, pe stradă.

După un sfert de veac, poposisem într-un pitoresc orășel din Moldova. (Mă aflam în turneu cu Teatrul de stat din Constanța, care prezenta „O scrisoare pierdută"). Era „un oraș de munte", poate chiar acela din care marele dramaturg, Caragiale, își culesese personajele de politicieni venali.

M-am dus pe stadionul din localitate. Un stadion micuț, cochet, frumos pavoazat, cu pista pedant marcată cu var. Se desfășurau întreceri în cadrul unei mari competiții cu caracter popular.

Printre vocile care încurajau pe concurenți, mi s-a părut că aud una care-mi era cunoscută. Mă uit în dreapta mea. Un bătrînel, desigur pensionar de mai mulți ani. În stînga, o săteancă. Am întors capul spre start, unde se adunau concurenții pentru o nouă probă.

Aud din nou glasul, acela care-mi părea cunoscut. De data asta, bătrînelul din dreapta mea discuta cu un amic, tot vîrstnic, situat cu un rînd mai jos. „Să vezi — îi spunea bătrînelul — ce timp o să scoată Zizi pe 800 metri, la anul, la senioare. E mai talentată decît Laura. Le urmăresc activitatea de cînd au început atletismul. Asta e ultimul lor an de juniorat; sînt colege de bancă, într-a 11-a, la liceu".

Vorbea despre primele două clasate în proba care tocmai se terminase. Și băieților le spunea tot pe numele mic: Eugen, Dănuț, Adrian, Cătălin. Îi știa de la antrenamente și concursuri. Le cunoștea stilul în sport, preocupările extrasportive, predilecțiile. Știa amănunte interesante și despre mulți sportivi din alte orașe. Era documentat, cum s-ar spune. Am rămas cu ochii pironiți îndelung asupra bătrînelului. Nu-mi venea să cred și, totuși, el era: profesorul meu, aprigul „antisportangiu" de acum 25 de ani. Avea chipul ars de soare, ca și brațele (purta cămașă cu mîneci scurte). Capul îi era descoperit. Nu-și făcuse coif din jurnal, ca să se apere de soare, ca alți spectatori de vîrsta lui sau chiar mai tineri. Își sprijinea mîinile pergamentate, asprite și cu venele pronunțate (ce mîini albe, dedicate, apreciate feminine, avea pe atunci, la liceu), de un baston masiv, frumos, cu cîteva incrustații. Desigur — gîndeam — nu se folosea de el la mers, ci numai ca ornament, căci toată viața purtase un bastonaș elegant.

Nu mă recunoscuse. Era și firesc! Mi s-a adresat de cîteva ori, entuziasmat de ce vedea pe stadion.

— V-a plăcut cum sare Dănuț?

— Da, destul de frumos!

— Să-i vedeți pe Adrian. E înalt, are picioarele lungi. Sare în stilul lui Söter. S-ar putea să-i bată recordul, într-o bună zi. Cît are acum? Doar 18 ani. Așa că...

Eram uimit. Îmi vorbea „anti-sportangiul" sau, poate, vreun personaj dintr-o piesă fantastică?

— Vă place stadionul nostru?

— Da, foarte cochet, ca întreg orășelul, de altfel.

— Sînteți de pe la noi? mi s-a adresat, după un timp.

— Nu, din Constanța.

— Așa! În deplasare cu serviciul, desigur.

— Da, plec mîine.

— Atunci puteți veni după-amiază la fotbal. Avem o echipă în C. Joacă tot aici, pe terenul ăsta. E pe locul al doilea în clasament. Intră sigur în B. Are un meci mai puțin — îl cîștigă — și este, acum, la egalitate de puncte cu prima clasată, care e mai bună doar la golaveraj. Vă place, nu?

Nu m-am putut reține să-l întreb: „ați făcut și dumneavoastră sport în tinerețe, nu e așa?".

Bătrînelul m-a privit lung. O clipă am avut impresia că m-a recunoscut. A fost însă o simplă impresie.

— N-am făcut, din păcate, nici un sport, domnule dragă. Pe vremea mea, asta era un lucru rarisim. Și apoi, cine făcea sport, pe atunci? Vreo cîțiva clăpăugi pătimași și o droaie de pierdevară. Ehei, să fi avut și noi o îndrumare, un sprijin, cît de cît...

— Dar cum ați devenit — dacă pot să vă întreb — un spectator atît de entuziasmat?

— Am nimerit o dată pe un stadion, acum cîțiva ani. M-am simțit foarte bine și mi-a plăcut atît de mult ce am văzut! Luptele sportive, tineretul — plin de sănătate și dorință de viață — întrecîndu-se în această splendidă risipă de energie, încît am devenit și eu un mare „microbist". Ca atîtea și atîtea mii și mii de anonimi pasionați privitori la concursurile sportive. Asta-i biografia mea... sportivă!

Uimirea mea nu mai cunoștea margini. Și nu știu de ce, la un moment dat, simțisem îmboldul să-i vorbesc despre cei cu concepții adverse sporturilor, despre antisportivi, pronunțînd chiar cuvîntul „sportangii". O dorință copilărească și răutăcioasă, pornită din inima fostului elev de la un renumit liceu bucureștean, care obținuse nota 1 pentru că îndrăznise — în dragostea lui pentru sporturi — să spună: „mens sana in corpore sano"... Dar n-am făcut-o. Mă oprise surprinzătoarea metamorfoză a antisportivului de altădată. O metamorfoză de necrezut.

La terminarea întrecerilor, părăsind micuțul stadion, elegantul profesor de altădată — acum, vajnic simpatizant al sporturilor — discuta însuflețit (tot despre sport, fără doar și poate) cu cîțiva spectatori.

Îl iertasem, firește, pentru acea cu totul nedreaptă notă unu, căpătată cîndva din pricina sportului.

Am rămas locului, uitîndu-mă lung și cu toată dragostea după marele „antisportangiu" de odinioară; fostul meu dascăl, pomădat și cu pantofi cu scîrț...

Emil IENCEC

Din însemnările unui inter rătăcitor...

AJAX — BENFICA

Benfica se duce la Ajax acasă și bate cu 3—1. Otto Gloria e declarat mag, Eusebio e reîncoronat rege, ziarele lucide spun că de aia fotbalul e fotbal ca Benfica să-i dea lui Ajax trei goluri acasă. Ajax vine la Lisabona fără nici o șansă — în minutul 35 e 3—0 pentru Ajax! La pauză olandezii sînt calificați. Cu chiu cu vai. Torres aduce în minutul 60 o amărîtă de rejucare. Ziarele lucide scriu că de aia fotbalul e fotbal ca Ajax să-i dea Benficăi 3—1 la Lisabona etc., etc. Aș vrea să vă văd la față dacă în loc de Benfica, era Steaua; să i se fi întîmplat lui Dinamo ca pînă la pauză să piardă o calificare avută în buzunarul cel mic. O să-mi spuneți că nouă ni s-a mai întîmplat, iar lui Benfica — nu și de aia e surpriză. O să-mi spuneți că noi nici de surprize nu avem parte. Nu. Eu o să vă replic că în asemenea situații cel mai înțelept lucru e să gîndești ca regele Frederic al Prusiei, cel care înaintea unei mari bătălii le-a spus generalilor săi înnebuniți că o ploaie teribilă le-a dat peste cap toate planurile: „Domnilor, plouă la noi dar plouă și la ei!..." E gîndul cel mai plin de perspective.

TITLURILE

Nea Iancu, fie-i numele veșnic lăudat, avea plăcerea asta să scrie bucăți întregi punînd cap la cap titluri din presă, să le vîre sub teasc și să toarcă din ele un zîmbet acru, de lămîie, care-i dădea putere o zi întreagă în lupta cu lumea și demonii ei. Eu am pus deoparte — să le am la îndemînă dac-o fi nevoie, nu vreau să mă gîndesc cînd, dar știu că va fi nevoie, fiindcă nu se poate altfel — bocetul presei franceze după înfrîngerea de sîmbătă trecută a rugbyștilor lor, la Twickenham, în fața Angliei (22—8), a zecea înfrîngere consecutivă a celor care se considerau anul trecut campionii Europei. Auziți-le cum sună: „O echipă fără suflet...", „Nu mai există un „15" francez...", „Zero pentru „15"-le francez...", „15"-le francez aruncat în iad...", „Waterloo pentru rugbyul francez...", „Echipa Franței la capătul puterilor...", „Naufragiul...", „Deruta de la Twickenham...", „Franța... 8, 9, 10, out"... și... și... și... — cum zicea tot nea Iancu: „Se impune o revoluție de structură". Le pun deoparte — totdeauna e bine să știi cum plînge altul. Un singur titlu nu-l pun deoparte ci-l țin undeva în cap. O banalitate, o platitudine: „Înfrîngere grea, înfrîngere logică", singurul titlu serios.

Radu COSAȘU

DE LA MITICĂ DONA LA NICOLAE MARTINESCU

Am promis mai de mult să revenim asupra originalei reviste „Din lumea sporturilor" (1907—1908) pe care cu 60 de ani în urmă o edita un luptător dublat de un înfocat militant pentru educația fizică: Mitică Dona. Ocazia ni se pare fericită, tocmai în ziua în care luptătorii contemporani cu noi iau startul — departe de patrie, la Mar del Plata — într-o nouă ediție a campionatelor mondiale. Sîntem, firește, departe de lumea mușchilor aglomerați, bombați și exhibați, de pe vremea lui Mitică Dona, dar nu trebuie să uităm că pe atunci s-a creat — pe fondul de tradiție al trîntei autohtone — voga luptei în țara noastră. După lecțiile francezului Doublier, care-și punea, prin 1892, mască pe față pentru a atîța curiozitatea spectatorilor, apogeul sportului luptelor a început la noi prin 1904, o dată cu turneele unor celebri profesioniști în arena circului Sidoli. Peste doi ani, la Arenele Romane (azi Arenele Libertății) întrecerile s-au desfășurat din inițiativa și sub directivele autorului lui „Vlaicu Vodă", dramaturgul Alexandru Davila. Au evoluat aici — cu figurile lor cînd crunte, înfricoșătoare, cînd ingenue atît cît permitea impresionanta masă musculară, așa cum îi vedem redați în revista lui Mitică Dona — campioni vestiți a vremii: rusul Ivan Podubnîi, balticul Lurich, polonezul Zbyszko, francezul Paul Pons, germanii Koch și Eberle, brăileanul de origine bulgară Neculae Petrof și, firește, primii românași, emuli ai acestui sport: Dona, Constantin Apostol (zis „Leul Brăilei"), Petre Sonda și alții.

În „Palestrica", prof. Kiriițescu arată că în acea vreme sportul luptelor cucerise și masele populare. La serbările de 1 Mai, organizate în epoca aceea de organizațiile muncitorești, luptele erau incluse în programul liber al petrecerilor din orele de destindere de după-amiază. Autorul își amintește chiar de interesul cu care, în 1895, în grădina Băicoianu-Filaret, cu un asemenea prilej, au fost urmărite fazele luptei spectaculoase dintre „universitarul Paul Bujor, amator cu bună școală sportivă, și atletul, lucrător tipograf, Frangopol".

Iată dar, peste decenii, o invizibilă și simbolică trăsătură de unire între coloșii de altădată ai lui Mitică Dona și pachetele de mușchi exportate azi în Argentina, gata să culeagă noi medalii spre faima patriei.

Victor BANCIULESCU

Nunweiller VIII este ...o fată

De la 21 februarie, dinastia Nunweillerilor a crescut cu... FLORINA MIHAELA — 3,900 kg — microcopia celui de-al patrulea Nunweiller, Lică, fericitul ei tată.

Deși înaintea memorabilului eveniment discuțiile se refereau exclusiv la postul viitorului... dinamovist, Nunweiller VIII, — „libero, ca tata, sau ca nea Nelu, mijlocaș ca Radu, sau extremă ca Pîrcălab" — surpriza de... profil n-a demobilizat ambițiile sportive ale familiei.

„Poate că va fi o nouă Viorica Viscopoleanu, mai știi" — se consolează părinții.

CEL MAI TÎNĂR ARBITRU DE RUGBY

N-a împlinit încă vîrsta de 15 ani. Se numește Nicușor Sișiu și este elev în clasa a VIII-a a Școlii Generale nr. 173 din Capitală. Rugbyst de la 9 ani, la Clubul sportiv școlar și apoi la Grivița Roșie, căpitan al echipei de pitici. Cel mai eficace transformer al loviturilor de pedeapsă și al „droap"-urilor, în competițiile orășenești de rugby în 8. Nu, nu-i de loc o glumă atunci cînd coechipierii săi îl numesc... urmașul lui „Alexandru cel Mare"

(Alexandru Penciu). Nicușor Sișiu și-a uluit adversarii, a trezit admirația multor rugbyști străini — francezi mai ales — care l-au văzut jucînd.

După toate aceste detalii, înțelegeți, desigur, de ce a fost cooptat în corpul de arbitri al Municipiului București, la „tușele" meciurilor de „B" și chiar de „A"...

VREȚI CA SOȚIA DV. SĂ DISPUNĂ DE MAI MULT TIMP LIBER ȘI SĂ DEPUNĂ MAI PUȚINE EFORTURI?
VREȚI UN MENIU GUSTOS ȘI VARIAT?
FOLOSIȚI LA PREPARAREA MÎNCĂRURILOR
LEGUME ȘI FRUCTE DESHIDRATATE
SÎNT UȘOR DE PREPARAT ȘI AU ACELAȘ CONȚINUT DE VITAMINE CA ȘI CELE PROASPETE
se găsesc în sortimente variate la
UNITĂȚILE ÎNTREPRINDERII LEGUME-FRUCTE BUCUREȘTI

răspunde Ion Poștașu

P. TIBORI, BUCUREȘTI. Nu numai că nu este vorba de aceeași persoană, dar nu există nici o legătură de rudenie între Dembrovschi de la Dinamo Bacău și Dembrovschi de la Vagonul Arad. Nu cred, totuși, că prin acest răspuns „se vor încheia pentru totdeauna discuțiile și contrazicerile din grupul nostru". La fotbal, rareori se întîmplă ca două persoane să fie de aceeași părere! Dar și acest lucru contribuie la efervescența pe care o cunoaște acest sport.

SECȚIA DE CANOTAJ A CLUBULUI RAPID, BUCUREȘTI. Mea culpa! Mi-a fugit gîndul la caiac-canoe, uitînd că secția dv. de canotaj academic ar putea constitui cel mai indicat loc de... acostare pentru cititoarea M Gianina, amatoare de canotaj și mare rapidistă. Facem loc, de altfel, amabilei invitații pe care i-o adresați: „Dragă Gianina, membrii secției de canotaj a clubului Rapid, a cărui suporter te declari sînt bucuroși să te primească în rîndurile lor și te asigură că poți ajunge în scurt timp și campioană, dacă ai voință. Te așteptăm marți între orele 18—20, joi între orele 18.30—20.30 și duminică între orele 12—13.30 — la complexul de la stadionul Republicii, unde ne antrenăm în perioada de iarnă". Urmează 19 semnături. În curînd o vom înregistra, sperăm, și pe cea de a 20-a, a Gianinei, pe o invitație adresată unei alte tinere solicitatoare!

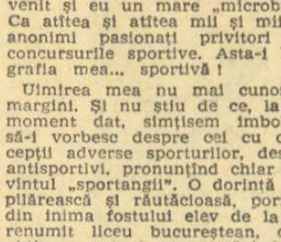

MIRCEA TASCAU, TIMIȘOARA. Flavius Domide este arădean. El s-a născut în acest oraș, cu 23 de ani în urmă. Să vă spun și ziua exactă: la 11 mai. Primii pași în fotbal i-a făcut la U.T.A. de unde a trecut, pentru un scurt timp, la I.R.T.A. Arad. Apoi s-a întors la echipa care i-a pus pentru prima oară ghetele de fotbal în picioare. Din acest punct de vedere, alți fotbaliști sînt uituci!

FLORIN ANTONIE, CRAIOVA. „O echipă beneficiază de o lovitură liberă directă. Cel care execută lovitura, în loc să șuteze spre poarta adversă, trimite balonul spre poarta sa. Surprins de fază, portarul echipei sale nu mai poate interveni și mingea intră direct în plasă. Este gol? Eu susțin că nu, dar colegii cu care m-am contrazis cer o lămurire „oficială". Să le-o dăm. Aceea a lui Andrei Rădulescu, fostul președinte al Colegiului de arbitri e bună? S-ar putea ca prietenii dv să considere „oficială" numai precizarea actualului președinte! Iată ceea ce ne-a spus Andrei Rădulescu și ceea ce, de fapt, ar trebui să se știe: „Dintr-o lovitură liberă directă se poate înscrie un gol NUMAI în poarta adversă". Îmi permit și eu o completare... neoficială: dacă portarul, încercînd să intervină, ar fi atins mingea, iar aceasta ar fi intrat în poartă, drama s-ar fi produs: ar fi fost gol! În cazul arătat de dv., lucrurile se rezolvă printr-o lovitură de colț (corner).

CRISTIANA GEORGESCU, BUCUREȘTI. La noi, patinajul pe rotile — roller skating, cum i se spune în englezește — este practicat mai mult de către copii și nu cunoaște forme competiționale. Pe plan internațional, se pare însă că sportul acesta este destul de răspîndit, dovadă fiind și faptul că se organizează chiar campionate mondiale de patinaj pe rotile! Credeți că ați avea vreo șansă?

ANDREI BABA, PITEȘTI. România și U.R.S.S. s-au întîlnit de 3 ori la fotbal. În două dintre aceste meciuri am avut în față

echipa olimpică a Uniunii Sovietice. În cel de-al treilea am întîlnit, însă, la Moscova PRIMA reprezentativă a U.R.S.S. Partida a avut loc la 1 iunie 1957 și ne-a adus un remarcabil rezultat de egalitate: 1—1! Menționez că am și condus cu 1—0 (prin golul înscris de Ene I), gazdele obținînd egalarea (prin Streițov) cu 12 minute înainte de fluierul final. Iată și cele două formații: ROMÂNIA: Toma — Zavoda II, Neacșu I — Călinoiu, Apolzan, Bone — Anghel Vasile, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru, U.R.S.S.: Iașin, — Ogonikov, Kuznețov — Voinov, Krijevschi, Netto — Tatușin, Isaev, Streițov, Ivanov, Riskin.

Ilustrații: N. CLAUDIU